

teggi minno nõrgaks läinud liikmed jälle tuggewaks. Tõttasin mehhe sammudega eddasi; sain isä-maad kätte, ja hakkasin isä ümber kaela." — Kui Tobias neid sanno olli rāfinud, panni surma wallo ueste suud temmale kinni. Agga segi wallo läks jälle üle, ja kohhe nõggo olli temmal lahke. Hakkas seddamaid seält peäle, kus kõnne polele olli jānud, üteldes: „Kui jo se iggatseminne, mis mul olli omma ilmalikko isä-ma järrele, keif sedda waewa fergitas, mis selle pitka tee-reiso peäl piddin katsu-ma; oh eks siis iggatseminne selle iggawesse rahho ja rõmo isä-ma järrele ei jou-aks seddasamma head minnule praego sata? Mis maksab kũl üks surrelik isä selle iggawesse? Isä wasto? Eks sesamma ei olle mind kät-piddi tallotanud minno ello otsani? Eks ei olle omma rahho inglit minno wasto saatnud, minno süddant selle wiimse wallo wasto kinnitama? Kas ta ial mind

mahhajättaks minno surma tunnikeskel? Oh, ei mitte, mo poeg! Minno tee-kond siin Ma peäl on otsani ärrakāidud. Kal-lan omma iggawesse isä-ma pole." Sellesamma wiimse sanna järrel jāi se jummalakartlik wannake keletumaks, lōi kēe-ga poia ja temma laste pole, firrutas siis ärrandergend kēed õnnistamisēse kōmbel wālja, ja heitis üsna lahke nõoga hinge.

Lapsed matsid tedda auuga, piddasid keif temma targad sannad truište meles, ja aiasid jummalakartlikko ello. Sedda wisi said nemmadki omma surma tunni-keskel hinge toetamist ja waimo jahhuta-mist üllewest kätte.

3.

Kindel lotus Jummalala peäle.

Abraam, usklike isä, ellas Harani maal, kuhho olli läinud omma isäga, Sa-